

Kapitola první

Září 2016

Clyde Bay, Maine

Robbie se vzbudil, když byla venku ještě tma. Spali s otevřenými okny, venku se vlny tříštily o kameny. Zvuk byl tak jednotvárný, že už ho téměř nevnímal, ale dnes ráno ano. Také slyšel, jak Emily oddychuje. Chvíli zůstal ležet v posteli, poslouchal její dech a moře, obojí neměnné a známé, jako by to mělo trvat věčně.

Emilyina tvář byla od něj odvrácená, ale jejich těla se dotýkala, zadkem se mu tiskla k boku, kotník obtočený kolem jeho tak, že mu její prsty spočívaly na chodidle. Téměř každé ráno se otočil a položil jí ruku kolem pasu, ona se k němu ve spánku přivinula a chvíli tak leželi, dostatečně dlouho na to, aby když vstal, stále cítil při své ranní rutině její teplo a vůni vlasů.

Kdyby vše zůstalo jako dřív, kdyby se vše vyvíjelo, jak mělo, věděl, že tohle by se nikdy nezměnilo. Ani rytmus jejich spánku, ani způsob jejich doteků. Takhle spolu spali poprvé před padesáti čtyřmi lety a každá následující noc, kterou nestrávili ve stejné posteli, byla podle něj zbytečná. Robbie

věděl, že si jeho tělo bude pamatovat Emilyino, i kdyby si dovolil žít tak dlouho, aby jeho mysl na ni zapomněla.

Stačilo by mu být na světě jen pro tyhle chvíle, kdy se dotýkali. Jemu by to stačilo. Ale musel myslet na Emily.

Od doby, kdy ji před více jak padesáti lety potkal, dělal vše jen pro ni a tohle byla poslední věc, kterou pro Emily potřeboval udělat. Nyní, když ještě mohl.

Robbie se od Emily odtáhl, aniž by ji probudil. Posadil se na svou stranu postele. Bylo mu osmdesát let a kromě starého zranění na stehně, které mu za deště způsobovalo bodavé bolesti, byl ve velmi dobré fyzické formě. V těchto dnech se ještě stále víceméně poznával v zrcadle, ačkoli vlasy už měl téměř všechny šedivé a jeho větrem ošlehaná pokožka vypovídala o tom, že většinu svého života strávil pod širým nebem. O starých námořnících se říká, že jsou zakonzervováni solí.

Aniž by o tom moc přemýšlel, oblékl se v pološeru, stejně jako to dělal skoro každé ráno kromě neděle. Sešel po schodech dolů a přidržoval se zábradlí, které sám vyřezal z jednoho kusu dubu. Musel vyndat z pantů vstupní dveře, aby zábradlí dostal do domu. Bylo to v roce 1986 a Adamovi bylo deset.

Sám sebe teď zkoušel z podobných dat, opakoval si fakta a doufal, že mu v paměti zůstanou. *Adam se oženil se Shelley roku 2003. Do Clyde Bay jsme se přestěhovali v roce 1977. Emily jsem potkal v roce 1962. Narodil jsem se roku 1936 za velké hospodářské krize. Do důchodu jsem odešel 19... Ne, bylo mi sedmdesát, nebo mi bylo... kde jsme teď?*

Robbie se podíval nahoru. Byl v kuchyni, kde sám vyrobil kuchyňskou linku. Naplnil konvici na kávu vodou. Každé ráno dělal to samé, zatímco Emily nahoře spala, a brzy nato by dolů přišel Adam, zíval by a ještě než by odešel do školy, roznesl by noviny.

Pes dorážel na jeho nohu. „Počkej chvíli, Bello,“ řekl s lehkostí a podíval se dolů, ale nebyla to Bella. Tenhle pes měl na hrudi bílou skvrnu a nemohla to být Bella, protože Bella byla celá černá, byl to... bylo to Bellino štěně, byl to...

Jiný pes si hlasitě zívł a toporně se zvedl z pelechu v rohu kuchyně, černý pes s šedivým čumákem a bílou skvrnou na hrudi. Robbie se podíval na mladšího psa, který ho štouchal do ruky a vrtěl ocasem, byl to Rocco. Náhle se mu to vybastilo. Tohle byl Rocco a ten starý pes byl jeho táta, Tybalt, a Bella byla Tybaltova máma a byla už třináct let po smrti.

Robbiemu se třásla ruka, když otvíral dveře, aby vypustil oba psy ven.

Bylo to jako mlha, která se objevila zčistajasna a pohltila vás natolik, že jste vůbec nic neviděli, ani vlastní plachtu. V takové mlze jste se mohli plavit pouze pomocí přístrojů, ne zraku, jenže v téhle vám žádné přístroje nepomohly. Byli jste ve vodách, které jste znali stejně dobře jako své boty, ale nedokázali jste poznat, kde jste. Mohli jste narazit na skálu, které jste se předtím milionkrát vyhnuli, protože jste ji znali jako starého přítele. Nebo se vydat na úplně opačnou stranu a už nikdy nenajít cestu zpátky.

Kávu nedodělal. Vzal kus papíru a tužku, posadil se ke kuchyňskému stolu a napsal Emily dopis, který si už několik dní skládal v hlavě. Udělal to rychle, dříve než přijde mlha a zabráni mu v tom. Slova nebyla tak výstižná, jak by si přál. Tolik toho zůstalo nevyřčeno. Ale vždycky Emily říkal, že není žádný básník.

Miluju tě, napsal. Emily, jsi můj začátek a konec a všechny dny mezi tím.

Vlastně to bylo všechno, co měl na srdci. Bylo tam vše.

Opatrně dopis přehnul a napsal na vnější část *Pro Emily*.

S dopisem v ruce vyšel z kuchyně ven na zahradu, kde ho vítali psi s vyplazenými jazyky a vrtěli přitom ocasy.

Rozednívalo se. Tybalt a Rocco ho následovali, když obcházel dům, který pro sebe a Emily postavil. Zkontroloval okna, schody na verandu, dveře, šindele, podíval se na střechu se třemi štíty a na komín. Celé léto strávil opravami. Připravoval se na tenhle den.

Nic už nebylo třeba udělat. Vše bylo hotovo. Zimu by to mělo vydržet. A potom by jí mohl pomoci Adam. Možná by se mohl vrátit William a také jí pomoci.

U jedné strany domu se pnuly plané růže. Minulý měsíc byly v plném květu a teď jen pár z nich čelilo konci léta. Vyhnul se trnům a jednu utrl. Byla zářivě růžová a žlutá uprostřed. Okvětní lístky byly hebké a dokonalé.

Zapískal na psy, kteří spolu s ním vstoupili do domu. Do misek jim dal žrádlo a vyměnil vodu. Pohladil je a podrbal za ušima.

Potom šel s dopisem a růží nahoru do ložnice.

Emily stále ještě spala. Nepohnula se. Díval se na ni. Pramínky vlasů měla šedivé a vyšisované od sluníčka, její pokožka byla ve spánku jemná. Byla to ta dívka, kterou v roce 1962 potkal, dívka, na kterou do té doby čekal celý život. Napadlo ho ji vzbudit, aby ještě naposledy uviděl její oči. Měly stejnou barvu jako moře, když ho poprvé uviděl v roce 1952, odstín modré, který si do té doby nedokázal představit.

Ale kdyby ji probudil, aby ještě jednou naposledy spatřil její oči, nebylo by to naposledy, ona by ho nikdy nenechala odejít.

Kdyby to dál odkládal, jednoho dne by ho mlha obklopila úplně. Přicházelo to potají, ale naráz. V jedné chvíli jste viděli zřetelně a záhy nato oslepli. Bylo to horší než být slepý, nemohli jste si ani vzpomenout, jaké to je vidět.

Dopis dal na její noční stolek vedle sklenice s vodou, kterou tam vždy měla. Bude to první, co uvidí, až se vzbudí. Planou růži položil na něj. Potom se naklonil a jemně ji políbil na tvář. Zhluboka vdechl její vůni.

„Nikdy na tebe nezapomenu,“ zašeptal tišeji než zvuk oceánu venku.

Narovnal se a nechal ji tam spát. Myslel si, že to bude těžké, ale mnohem těžší bylo odejít od ní kdysi. Tehdy poprvé, když se rozešli.

Tentokrát to bylo jednodušší. Měli za sebou tolik krásných let. Každý rok, který spolu strávili, byl nádherný. Stály za to všechny.

Robbie vyšel předními dveřmi, aby nemusel znovu potkat psy. Sestoupil z verandy po schodech a pokračoval po cestě dolů až na konec zahrady. Přešel silnici a vydal se po cestičce, větvičky se mu zachycovaly za kalhoty, až se ocitl na kamelech na pobřeží. Šedivá mainská žula, téměř černá, když se na ni podíváte zblízka, uvidíte malé kousky slídy, které září jako diamanty.

Sundal si boty a ponožky a položil je na vysoký kámen, který byl suchý. Složil tričko a kalhoty a dal je vedle nich. Potom bosky stoupl na nejzazší kámen, který byl mokrá od přílivu a kluzký od mořských řas.

Myslel si, že dneska bude mlha, ale nebyla. Byl jasný den a začalo svítat. Slunce bylo zlatavé a růžové skoro jako ta planá růže, kterou nechal na stolku pro Emily. Vypadalo to na pěkný den, takový, kdy je možné na obzoru spatřit ostrov Monhegan. Modré, bílé a červené klece na humry se vynořovaly na hladině. Věděl, komu všechny patří, a věděl, v kolik hodin připlují rybáři, aby je vytáhli. Ještě nějakou dobu to potrvá.

Měl dostatek času.

Robbie skočil do vody. Jeho tělo splynulo s oceánem, aniž by kolem něj voda příliš cákala.

Vždycky byl dobrý plavec. Bylo to pro něj snadné. Emily mu říkala, že je napůl ryba. Proplouval vlnami. I když bylo teplé léto, voda byla tak studená, že vás dokázala připravit o dech. Ale dalo se to zvládnout, pokud jste se nepřestali hýbat, alespoň do doby, než vás začal unášet proud. Části lodě, která ztroskotala na Marshall Point, čtvrt míle na sever odsud, byly nalezeny až v Newfoundlandu.

Plaval a díval se na horizont. Trvalo mu dlouho, než se unavil. Dost dlouho, aby viděl zaoblený kus slunce, které vycházelo nad mořem, a nádherné světlo ozařovalo hladinu až k němu. Svítilo oknem do pokoje, kde spala Emily, a dotýkalo se jejích tváří a vlasů.

Robbie plaval dál, dokud mu síly stačily, a pak se nechal unášet proudem pryč, do něčeho většího, než byl on sám, rozsáhlejšího, než je paměť.